

VŽDYŤ JSEŠ Z PÍSKU

Jiří Pražák

se na bok a práskl sebou do sněhu. Ozval se výkřik a následovalo žuchnutí.

Každý v dosahu se zastavil. Hlasy ševelily: "Kdo spadl, s kým lezl, co lezl, je zraněný?"

"Co je s tebou?" zařval Honza, který naštěstí zůstal na svém místě.

"Chr, chrr," ozývalo se v odpověď.

Honza pochopil, že si už dnes nezaleze. Rychle slanil dolu. Rovněž ostatní klopýtali sněhem ke zraněnému.

"Tak mluv, sakra!"

"Bám blnou hubu sněhu," blekotal postižený. "Taky prdel jsem si narazil."

Ivan se naštěstí trefil mezi dva velké balvany, mezi kterými byla sněhová závěj. Když se, ale chtěl postavit, zjistil, že na tom není tak dobře, jak se mu zdálo. Nakonec musel být ponechán v nemocnici, na kontrolu páteře. Vrátil se za pár dní. Bez nálezu!

Řekl mládencům: "Ležel tam se mnou chlap, kterej se šel ráno oholit do koupelny, smekl se po dlaždicích a půjde na vozejk. Druhej zakopl na schodech, svalil se a necejtí nohy. Ptali se mne co se mi stalo. Copak jim můžu říct, že jsem jenom blbej!"

*

*

*

Vápencové skály v Srbsku jsou v krásném údolí nad řekou. Krajina tu je kouzelná jako v ruském filmu. Stěny mají příjemnou výšku a každý zde nalezne obtížnost jaká mu vyhovuje. Jsou to důvody, pro které sem bylo uspořádáno několik výjezdů.

Říkalo se tomu oddílový zájezd, což byla pokaždé obrovská sranda, spousta zážitků a hodně vylezených cest. Zájezdů se účastnili hlavně mladší členové oddílu což přinášelo organizátorům mnohou vrásku navíc. Uhlídat

bandu začínajících horolezcu je předem ztracený počin. Pokaždé se něco zvrtilo.

Vlak měl necelou hodinu zpoždění. Mladěši zmizeli do hospody a vylezli ven jako banda nezvladatelných bojovníků. Nutno dodat, že někteří starší členové nezůstávali pozadu.

Dobran měl na zádech naditý kletr, v jedné ruce cigaretu v druhé láhev rumu. Přiklátil se k vlaku jako středověký rytíř v těžkém brnění. Jak se hrnul nahoru do vagonu málem povalil drobnou stařenku. Snažila se chudák uhnout, ale bránil jí v tom hrb, stejně velký jako Dobranův kletr. Hromotluk na poslední chvíli zabrzdil a zabránil zašlápnutí křehké osůbky. Dlouze si prohlížel tvorečka, kterého břichem přirazil ke stěně. Zdálo se, že je s prohlídkou spokojen. Udělal krůček zpět a do vzniklé mezery pozdvihl láhev rumu.

Pláel ženu po hrbu a povídá: “Tumáš babo, to tě narovná!” Ragy, který stál vedle se tak zastyděl, že kdyby měl možnost, chytil by Dobrana a spolu s ním, dobrovolně skočil do pekla. Vystrašeně zíral co se stane dál.

Babka se vzpřímila, pokud jí postižení dovolilo, popadla láhev a pořádně si přihnula.

“Málem jsi mne zamáčk’chlape, ale rum není alkohol. Je to lék!”

“Tak si ještě dej!” přikázal Dobran.

Dobrodružná žena si nakonec sedla k nim do kupé. Stala se z ní příjemná společnice. Hovořila a smála se, jako řádový, oddílový člen. Během cesty ještě pár doušek upila. Ragymu se obrovsky ulevilo, když viděl, jak se pilně léčí. Přestal si dělat starosti, co mladěši tropí ve vedlejším kupé. Ozýval se otamtud strašlivý řev, bušení a rány. Velmi obvyklé. Nic zvláštního co by stálo za pozornost.

*

*

*

V Srbsku se hoši ubytovali v hospodě. Poskytovali zde také nocleh. Přivítali to s nadšením. Potom všichni vyrazili do skal. Procházeli utěšenou krajinou, kolem řeky do údolí, kde se nad hladinou tyčilo několik chat. Guzi se loudal suveréně poslední a okatě si dával na čas. Kika přemýšlel, jaký to má důvod. “Vleče se jak podčelanej,” oznámil a netušil, jak blízko ta úvaha je.

Guzi se znenadání rozeběhl stranou, kde pod jednou chatou stála typická, dřevěná kadibudka. Cestou vytáhl z kapsy roli toaletního papíru. Jak utíkal, tak za ním uvolněný pruh vlál, jakoby všem oznamoval, jak je napilno. Dveře za sebou zabouchl ve spěchu.

“Koukej makat, a ne aby ti ti trvalo dlouho,” zvolal někdo. Hoši se zastavili, že na něj počkají.

Čas se však vlekl a Guzi, jak se zdá, má moc práce. Každý se těšil na lezení a nechtěl tolerovat žádná zdržení. Pár hochů se domluvilo očima a rozeběhli se k záchodové budce. V několika vteřinách ji převrátili. Vtip byl v tom, že rovnou na dveře. Nikdo nedal na protesty a nadávky, které se řinuly zevnitř.

Pochod do údolí pokračoval. Brzo se nad vodou objevily zajímavé skalní útvary.

Konečně nastalo lezecké odpoledne na které se každý těšil. Horda nadšených chlapů se rozdělila do dvojic. Ty za pár okamžiků vyrazily do stěn.

Jejich stoupání bylo přerušeno jen na chvíličku. Dorazil Guzi a hulákal vztekle: “Víte vy blbouni, že jsem musel prolézt tou dírou skrz záchodové prkýnko!” Brzy však zlost překousl a pustil se do lezení.

Celé odpoledne byl čas tráven sportovním snažením.

Dvojky se předháněly na nejtěžších cestách. Vydrželo jim to až do podvečera, kdy se vydali zpět. Den byl považován za úspěšný, takže se celá společnost nahrnula do výčepu. Nenechme se mýlit, pokud by nebyl úspěšný, o to více by se tam muselo.

Mladí osmělili. Okamžitě začali soupeřit, kdo více vypije. Bujare se seznamovali s místními štamgasty, což vedlo ke společným objednávkám rumů.

Jeden zdejší muž, který všechno znal a u všeho byl, nikoho nepustil k řeči. Hulákal na celou hospodu. Kazil veškerou zábavu. Jeho počínání se stávalo nesnesitelným.

Hochům se začal zajídat. Přemýšleli jak mu tu hulvátskou suverenitu trochu pokazit. Nemohli na nic přijít. Zdálo se, že se nenajde nikdo, komu by se podařilo sebestřednému člověku trochu počechrat peříčka.

Zárodek změny se počal rodit, až když muž rozjel jeden ze svých monologů: “Já jezdím pořád na kole. Do hospody, do práce a na nákup. Chalupu máme na stráni, tak nasednu a jedu stezkou z kopce, bez šlapání. Dole švihnu zatáčku a přímo přes potok. Tam jsem si dal širokou fošnu, mám už to najetý, přefřím přes a jsem na návsi. Rekord mám tři minuty! Na mě nikdo nemá!”

Socha poslouchal velmi zaujatě. “To vás obdivuju, jak jezdíte, opravdu obdivuju!”

Kika a Ragy věřili, že se schyluje k nějaké kanadě.

Socha si dokonce s chlapíkem přitukl, byl velmi kamarádský, a hned, že by chtěl vidět, kudy přesně jezdí. Pak se vydal před hospodu a nechal si ukázat, kde stezka vede. Když chlapík později vyrazil k domovu, navelel pár mladých.

“Musíte jít se mnou, bude to obrovskej fór.”

Chechtal se tajemně a radostně mával rukama. Vzbudil

takovou zvědavost, že se ihned přidalo několik nadšenců. Iniciátor s pomocníky vyrazil splnit speciální úkol.

Byl za chvíli zpátky a tentokrát se řihotali všichni. Když se někdo vyptával, odpovídali jen náznaky a smáli se tím více. Kika a Ragy byli přemotivováni zvědavostí, jakkoliv se snažili být nad věcí. Snažili se Sochu zlomit, aby vyzradil jaký žertík se mu podařil. Objednali u vrchního další rundu a pozvali ho k přípitku. Socha jejich gesto ocenil a začal mluvit: "Jen o jeden metr..."

Nestačil to dořeknout a každý, kdo se účastnil jeho zvláštní výpravy propukl ve smích.

"Jen o jeden metr jsme tomu chlápku, co jezdí na kole do hospody, posunuli tu fošnu co si dal přes potok!"

Odpoledne dalšího dne se nesnesitelný všeznalec dostavil na pivo pěšky. Bicykl vlekl sebou. Na předním kole osmička. Obě nohavice měl mokré a pokryté blátem. Červené tváře a nasupený obličej bylo vidět zdaleka.

"Já vím kdo mi to udělal," hulákal na celou náves.

Chlapík byl těžká váha. Vypadal, že by srovnal celé ragbyové mužstvo. Vtipáčkům mrznul úsměv. Rozpačitě uhýbali pohledem.

Kolos pokračoval: "Určitě to byl Joska Kadeřábek. Von mně nemá rád, ale já si to s ním vyřídím. "Toho králíka, co mi večera chcipl mu přivážu na kliku u dveří!"

Mladochům se ulevilo. Vydechli najednou, jako když se vynoří velryba. Zakoupili rumy a nabízeli je těžké váze, která se ukázala být neškodným hlupákem.

"Připijte si s námi. Nerozčilujte se. Nikdy nemůžete vědět, kdo si z vás vystřelil. Třeba to ani ten Kadeřábek nebyl. Hlavně, že nám chutná rum!"

*

*

*

“Jitra opileců jsou vždy kalná a má jitra jsou kalná pokaždé i když nepiju!” postěžoval si Ragy, hned po probuzení. Nebyla to pravda, včera večer, popíjeli všichni. Tak důkladně, že měli pocit, že se propili ke střízlivosti.

“Ti blbouni mne budili, dělali celou noc vyrvál,” postěžoval si na mládež od vedle.

“Uááá,” zíval Kika. “V noci přiletěl velký černý pták a vydělal se mi do huby.”

Pohlédli vedle sebe, kde na posteli ležel Socha. Byl nepřikrytý, dosud oblečen v červené prošívané bundě, obrovité pohory stále na nohách.

“Sakra! Čím to je, že kdykoliv usnu v botách, tak mne pokaždé bolí hlava?” prohlásil našťvaně.

Kika poťrásil hlavou ve které mu také bušila kovadlina.

“Tu poslední štamprdli jsem neměl pít,” zanaříkal. Vzal zubní kartáček a vyrazil do umyvárny, odstranit výtvar černého ptáka.

“Nespěchej nikam, pamatuj na Turnovské nástupy,” brzdili ho kolegové.

Turnováci zásadně vycházeli na lezení až o půl jedenácté. Byl to ustálený zvyk na horách i ve skalách. Brzké vstávání se zásadně nepěstovalo.

Kika jen mávl rukou a vyšel na chodbu. Bylo devět ráno a postarší pokojská uklízela. Rukama v obrovitých modrých rukavicích něco vybírala z malého, nástěného umyvadélka. Kroutila hlavou, když všechn obsah vřazovala do kbelíku. Nasadila u toho štítivou tvář.

“Hoši, hoši,” stěžovala si šeptem.

Podíval se blíže. Umyvadlo bylo plné zvratků! Některý z mlad'ochů se opět velmi vyznamenal. Kika se zastyděl a po špičkách se proplížil do umyvárny.

Když ten malér později sdělil kolegům, shodli se, že je toho příliš.

Ustaraný Ragy pronesl temné proroctví: “Nedivil bych se, kdyby nás odtud vyrazili.”

Unavené ráno se vleklo. Rozespalá trojice lezců nikam nespěchala. Teprve na čas Turnovských nástupů, vyšli hoši ke skalám. Procházeli kolem zadní části budovy hostince. Vysoká zeď domu byla bíle natřená vápnem. V polovině výšky měla úzkou deseticentimetrovou římsu. Úplně nahore ve štítu střechy, hledělo do krajiny malé okénko od půdní místnosti, kde spali mladí horolezci.

“Vidíte to co já?” ukázal Socha na boční štít hostince.

Na římsě spočívalo cosi. Na bílé zdi se k tomu, kolmo dolů, táhla nahnědlá čára.

“Vypadá to jako...,” přidal se Ragy a s odporem stáhl tvář.

“Co jako? Je to hovno!” řekl Kika.

“Strašně by mne zajímalo, jak nákej pitomec mohl prostřít zadek, skrz tak malinkatý okno?” podivil se Socha.

*

*

*

Olbrejt kdysi koupil statek na samotě nad Hejdou. Zchátralé budovy musel zbořit a ze stodoly si udělal opravdový zálesácký srub s minimem civilizačních vymožeností. Žádná elektřina, voda ze studny. Kamený krb nemohl chybět. K němu hostitel dával poučení:

“Vylezeš na střechu, pověsíš do komínu kuře, nijak se o něj nestaráš, jen topíš a za půldruhé hodiny budeš jíst pochoutku jakou nedostaneš ani v Alkronu.”

Odlehlé místo vzbuzuje romantické představy. Chaloupka na samotě u lesa. Zní to kouzelně. Důsledky může přinést prapodivné. Místo objevili trampové. Ne ti opravdoví, kte-

ří nic neničí, chovají se šetrně k přírodě a neukradnou co uvidí. Tihle mameluci mu pokaždé chatu vypáčili. Ukrást nic nemohli, normalní člověk by pochopil, že tam nic hodnotného nebude. Olbrejt, horolezec a uvážlivý člověk, našel důvtipné řešení. Na dveře přišpendlil ceduli s všeřešícím sdělením: Nevylamujte mi dveře, klíč je v okapu! Přineslo to úspěch. Užívat cizí majetek, hlupáky přestalo bavit. Majitel si konečně mohl přinést své věci a začít je zamykat.

Z místa je nedaleko na Ostaš, Adršpach a do Teplických skal. Strategické umístění chaty vedlo k tomu, že kamarádi, kteří přijeli do těchto oblastí tu nocovali. Pohodu krásného místa uprostřed přírody využilo mnoho přátel. Logicky se tam dostali také mladší. Pokaždé přinesli zážitek, jaký by málokdo mohl očekávat. Banda horolezeckých zajíců, většinou dukladně provětrala hospodu. Povzneseni se dostavili na nocleh. Chata je hned plná lidí. Vedro by se dalo krájet. Dveře se otvíraly směrem dovnitř. Byly opatřeny maličkým otevřeným okénkem s mříží. To samozřejmě nemohlo na větrání stačit. Hoši je nechali otevřené po celou noc. Ráno se celá hlučná parta probudila a hodlala se vydat do skal. Sbalili si klety a spací pytle. Všechno halabala nacpali do auta. Chystali se nalodit.

V odjezdu jim zabránil majitel. Byl parádně rozhněvaný.

“Ten pitomec co mi hodil šavli zeď si teď vezme kýbl a půjde si to hezky umejt!”

Některý z podnapilých návštěvníku přiklopýtal v temné noci ke dveřím, myslel, že jsou zavřené a použil okénko které se opíralo o stěnu místnosti!

*

*

*

Suché skály jsou jednou z dominant Českého Ráje. Zároveň jsou útočištěm horolezců z širokého okolí, kteří je důvěrně nazývají Sušky. Tvoří je sice pískovec, ale mimořádně tvrdý a odolný. Nevadí mu lezecká činnost za vlhka, případně i v zimě.

Byl leden, mráz se již několik dní držel stabilně kolem deseti stupňů. Kika s Ragym usoudili, že je velmi vhodná doba na zimní trénink.

V sobotu brzo ráno, přišli na nádraží, vyčkat na vlak. Mrzlo dokonce více než předchozí dny. Teploměr na nástupišti ukazoval mínus čtrnáct stupňů. Takovou teplotu socialistické Československé dráhy, velmi často nezvládaly. Ne nadarmo se říkalo, že největším nepřítelem socializmu je počasí. Pokud něco, za špatného počasí nejvíce nefungovalo, byla to doprava. Nikdo se proto nedivil, když po hodinovém čekání, ohlásil nádražní tlampač, další půlhodinové zdržení.

„Dáme si jedno,“ vtíral se Kika, který už notnou dobu pošilhával do oken hostince, kam se spousta chlapů uchýlila před mrazem. Každý před sebou měl půlitr piva.

„Dobrá, ale dáme si ho na stojáka, aby nám neujel vlak,“ Ragy ukázal na kiosky, před kterým bylo několik stolků. Nikdo u nich nestál, při mrazu jaký dnes panoval by si tu dal pivo jen podivín. Zvláště když je odtud vidět do oken vyhřáté restaurace. Ale hoši si ponechali kletry na zádech a popíjeli.

Chrchlavý reproduktor ohlásil další zdržení, tentokrát čtyřicet minut. Kika se nad tím nikterak nepozastavil a v poklidu vyrazil pro další piva.

Než je stihli vypít, nádražní chrchla se ozval opět. Spoj číslo ...chrrr... směrem na chrrr, byl zrušen, další pravidelný chrrr... pojedou v chrrr... hodin.

„Jasná zpráva, nelze se divit“ řekl Ragy. V poklidu přinesl

další várku. Oba orlové byli z dlouhého čekání otupělí. Už nebyli orlové, ale spíše schlíplí kosáci. Stáli na peronu a mráz je ohlodával. Byli z dlouhého čekání tak zpitomělí, že je sejmout kletry ze zad ani nenapadlo. Jít se ohrát do hostince, rovněž.

Tlampač byl mrazem a z neustálého ohlašování zpoždění porouchaný. Projevilo se to dlouhým pískáním, škvrcením a bručením. Stěží šlo rozeznat, že pravidelný vlak číslo ...chrrr... atd, bude opět opožděn.

„To je náš nový vlak,“ řekl Ragy.

„Kdo je na řadě?“ otázal se Kika. „Asi já,“ odpověděl si a vyrazil k okénku kiosku pro další pěnivý mok.

Přinesl za okamžik dva plné půlity a řekl: „Nezdá se ti, že se udělalo teplo?“

„Nedáme si kletry ze zad?“ navrhl Ragy, který se tu rovněž zabydlel.

Další průběh se odvíjel v duchu stejného scénáře. Čekání bylo zdlouhavé. Zkrátila je malá příhodička. K jejich překvapení přisupěl vlak. Odjížděl na druhou stranu než měli jet. Směr Jičín.

K hochům přicházela rodinka. Pán s manželkou a dvě větší děti. Muž byl zpocený, funěl při nesení dvou kufru. Ostatní měli po jednom. Dorazili k hochům a funící muž se otázel: „Jede to na Sedmihorky?“

„Ano,“ potvrdil Kika. „Je to hned druhá zastávka, jakmile vlak zastaví podruhé, tak vystoupíte. Jste tam v mžiku.“

Potom sledoval jak okufrovaná rodinka lopotně přechází celé nádraží ke svému vlaku.

„Pamatujte! Hned druhou zastávku musíte vystoupit!“ zvolal za nimi.

Vlak mezitím odjel. Kika se dostal ke dnu svého pulitru. Potom se překvapeně zahleděl na opačný konec nádraží.

„Máme průšvih! Musíme se někde schovat.“

„Proč?“ otázal se Ragy.

Podíval se směrem jako přítel a okamžitě mu všechno došlo. Rodinka s kuframa přecházela jednu kolej po druhé a probíjela se k peronu. Na funícím muži bylo vidět, že už mele z posledního. Tvář měl staženou zlostí.

Kika zbledl. „Já jim neřekl, že ten pitomej vlak pojede daleko za nádraží, tam zastaví, potom zase pojede tu dálku zpátky, opět zastaví a teprve teď se vydá k Sedmihorkám. Ten chlap počítal: Jedna zastávka, potom druhá a vystoupil!“

„Jdeme se vyčurat na záchod v restauraci,“ navrhl Ragy.

„Tam nás nenajdou,“ oddechl si Kika.

*

*

*

Bylo půl druhé odpoledne a hoši už dávno ztratili přehled, kdy a kam mají jet. Přehled neměl ani zástup čekajících lidí. Tlampač jak se zdálo, definitivně dosloužil. Jedině železničáři byli v poklidu, jakkoliv něvěděli rovněž nic.

Hoši se dostali do povzneseného stavu, netušili ani, kolik půlitrů urazili, ale bylo jim to jedno. Usoudili, že nemá cenu, snažit se někam jet. Kiosek se zdál být, středem světa. Teprve pozdě odpoledne usoudili, že je čas odejít domů. Kráčeli ztěžka, nohy měli olověné, ale mysl se jim zdála být lehkou.

Bylo to jen zdání. Ragy se dlouho soustřeďoval, aby správně řekl větu, kterou považoval za důležitou:

„Se...sejdeme se zítra na nádraží!“

Překvapil se jak těžký jazyk má. Sakra, kolik jsme měli těch piv, pomyslel si. „Zatracení ajznboňáci!“

Druhý den ráno se u vlaku sešli snad všichni Turnovští horolezci. Navzdory mrazu většímu než včera, nastalo všeobecné povědomí, že se dnes zadaří. Budou určitě zdolány nejtěžší cesty.

Železnice si vybraly svůj den včera. Jen s menším zpožděním přijela banda nažhavených hochů pod Suché skály. Po krátkém pochodu vypuklo velké nadšení. Bude se stoupat! Skály byly pokryté sněhem a ledem, ale jak se zdálo, nikomu to nevadilo.

„Dáme si hřebenovku. Od jednoho konce ke druhému, přes celý masiv,“ řekl Kika optimisticky.

„Před těma Tatrama, kam jedeme příští týden, to bude skvělejší trénink,“ potvrdil Ragy.

Nevypadalo to tak dobře jak si mysleli. Čtyřková cesta na hřeben, ve větru a mrazu za podmínek jaké panovaly, byla na hranici únosnosti. Na vrchu se vítr změnil v malý orkán.

„Kdybych neslyšel ty kluky jak lezou, tak bych to klidně vzdal,“ poznamenal Ragy. Musel si před chvílí na plotně pokryté ledem tavit holýma rukama chyty a měl toho plně zuby. Ještě, že byl na správném konci lana.

„Všichni stoupají, vypadali bychom jako srabi,“ usoudil Kika, který měl siberie také dost. „Uděláme to v klidu a na jistotu,“ dodal.

„Jasně, pomalu a opatrně,“ uzavřel Ragy.

Nebyl to žádný med, žádný klid ani pohoda. Jen dřina, mizerné jištění, sníh a led, vítr i čtrnácti stupňový mráz. Hoši se naprosto zasekli a brali to jako tvrdou přípravu do hor. Slyšeli pod sebou hlasy a tušili, že to nikdo nevzdal. Dmuli se hrdostí, že jsou stejně tvrdí jako hoši pod nimi. Celý rozeklaný vrch Sušek, kousek po kousku přelezli. Místy měli pocit, že jsou účastníky katastrofického filmu. Na poslední skále se na sebe podívali. Uviděli dva polárníky, těsně po dobytí severního pólu. Unavené a zmrzlé. Když se postupně dostali dolů, bylo tam podezřelé ticho. Nikde, nikdo!

„To je divný, že by kluci odešli?“ rozhlížel se Kika.
„Ještě před chvílí jsem je slyšel, jak stoupaj,“ řekl Ragy.
„Zatím co jsme se mordovali, mají nalezeno a šli do krčmy,“ polkl slinu Kika.
Ve chvatu sbalili všechny svoje věci. Pospíchali dolů do Malé Skály. Vyhřátá a rozsvícená hospoda se stala majákem pohody.
Konečně doběhli a vstoupili na půdu zaslíbenou pívu. Bylo tu narváno a zakouřeno. Lokál plný známých tváří. Hlasy halasily jako když se Čeští poslanci hádají ve sněmovně. Přátelé se chechtali, plácali se po zádech a ječeli:
„Ahoj Mart'ani! Za těch podmínek se každý vybodnul na lezení, my jen pod skalama chvíli postáli, pokecali a pospíchali hned do hospody, jste jediní, co si v tom mrazu a větru užívali!“

*

*

*

Cvrkovi se říkalo Cvrk kaskadér. Spousta lidí nevěděla proč. Jenom ti, kteří s ním lezli, něco tušili. Mělo to více příčin, které se všechny musely dát dohromady.
Nepřipouštěl si problémy a uměl se o sebe postarat. Lezlo mu to opravdu dobře. Díky tomu byl velmi odvážný. Jako by neznal strach.
Jeho spolulezec jednou vyprávěl: „Na krátké cestě na nízkou věž zabloudil. Běžného lezce cesta vede, protože se vyhýbá zbytečným problémům. Cvrk je tak talentovaný, že když visí na nehtových chytech a nohama na ničem nes-tojí, má pocit, že se neděje nic zvláštního. Jiní mají problémy, ale on je schopen, klidně stoupat dále, až narazí na místo, kde už to opravdu nejde. Pak se teprve ocitá v těžkostech také.“

Hostinec na hradě Valdštejn byl ten letní den doslova narvaný lidmi. Už delší dobu se nad skalním městem drželo hezké, slunečné počasí. Na většině věží v okolí, stoupali lezci po celý den. Teprve večer přinášel úlevu. Také trochu chladu a hlavně pěnivý mok v restauraci.

Cvrk po lezeckém dnu, plně užíval panující pohodu. Popíjel stejně jak žil. Velké lezení, hodně alkoholu. Proto byl poněkud načatý. Krásná Hanička seděla vedle něj a pořád po něm házela očima. Hýřila mnohoslibnými úsměvy a přívětivě se tulila. Cvrk se zanedlouho chytil jak štika na americkou mušku. Dával najevo, že jeho velké srdce bude bít jen pro ni, ale nemohl se rozhodnout, jak situaci rozseknout a vylákat ji ven.

Svoji nerozhodnost úspěšně vyrovnával záplavou rumů.

Na protější straně, zády k němu, seděli s přáteli Kika a Sindel. Sličná číšnice jim právě přinesla pivo. Naklonila se mezi nimi ke stolu a na lístek dopisovala čárky. Byla lehce skloněná a svůj líbivý zadeček nechala třet do sálu. Sindel toho musel využít. Jemně jí položil ruku na vnitřní stehno nad kolenem a pomalu klouzal do výšky. Z druhé strany, nezávisle na něm, měl stejný nápad Kika.

Obě ruce pozvolna jely vzhůru. V polovině cesty se jedna druhé dotkly. Hoši se zamračili a překvapeně zahlíželi, kdo si to dovoluje vstoupit na území, jež hodlali dobýt. Hleděli na sebe, přes nadýchanou dívčí chloubu. Zasmáli se a podali si ruce. Krásná Máša na ně zavrčela, ale usmívala se při tom. Věděla, že je to míněno žertem. Hoši by ruku zastavili včas. Cvrk vše náhodně pozoroval. Bezprostřednost situace jej vybudila k rozhodnosti.

„Nešla by jsi na chvílku ven, Haničko?“ promluvil na svou společnici.

Predátor pozná, že oběť je pevně lapena. Stejně tak kráska, dobře věděla, proč ji oslovil. Dobrá hra, potřebuje rozvíjet

zápletku. Pavouk ovíjí svou oběť, aby mu nemohla utéct.
„Proč bych měla chodit ven?“
„Jen tak na chvílku,“ lákal ji Cvrk nejistě, „něco ti tam povím.“
„Nepůjdu!“
Cvrk nevěděl co má říci a odmlčel se. Najednou vypadal, že ztratil zájem. Dívka měla obavy, že svoji odtažitost přehnala.
„Copak mi povíš?“ řekla rychle a přidala úsměv.
„Něco hezkého!“ Cvrk se tvářil jako svatoušek, ale mířil k cíli, jak mu opilost dovolila.
„Tak jen na chvílku,“ konečně souhlasila.
Vyšli ven a zaskočila je tma. Noc byla vlahá, ale bylo zataženo. Měsíc byl ukrytý za mraky. Zastavili se na hradním mostě. Siluety soch téměř nebylo vidět a hlubina za nimi se dala jen tušit. Roztoužený, ale opilý dobyvatel, dívku objal a přivinul se k ní.
„Co to děláš?“ odstrčila ho.
Nevěděl jak reagovat, nenapadla ho žádná slova. Mlčel a měl pocit, že okolní stromy na něj padají. „Mám tě rád,“ řekl v rozpacích a z nouze. Co to žvaním za pitomost, asi jsem moc pil, napadlo ho ve vteřině.
„Kecáš!“ řekla dívka.
„Nekecám!“ pravil bojovně.
„Ale kecáš!“ stejně bojovně vyštěkla.
Cvrka napadlo, že může situaci elegantně uzavřít a vyřešit. Pod tím mostním pilířem nad kterým stojím, je kousek níže malá plošinka. Skočím na ni. Ona dobře zná, jaká je tu výška. Bude si myslet, že jsem se pro svoji pravdu zabil. Takový úžasný fór tady dlouho nebyl. Holčička přestane dělat drahoty! Netušil, že nápady opilců nebývají tak úžasné jak se zdají být.
„Sssskočím dolů, abych ti dokázal, že ne kecám!“ Mělo

to vyznít rozhodně, ale jazyk ho právě přestával poslouchat.

„Cha, neskočíš!“ oponovala Hanička. Nemohla tušit, že na taková slova čekal.

Cvrk se vyšvihl na masivní kamené zábradlí. Zdálo se mu, že plošinku pod sebou vidí. Bezvadnej fôr! Odrazil se a skočil. Pokrčil nohy, aby odpéroval náraz. Sakra, kde je to místo. Já letím! Že bych byl o pilíř vedle?

Bum! Strašný náraz! Cvrk má pocit, že si kolena vrazil do krku.

Skončilo to sanitkou a nemocnicí. Zdá se, že ani tam alkohol z jeho krve dosud nevyprechal. Jakmile spatřil lékařuv bílý plášť, začal objednávat: Přineste rum, pane vrehní!

Je to dobrých deset metru výšky. Každý by se zabil nebo zmrzačil. Cvrk za pár dní opustil nemocnici a opět se těšil plnému zdraví. Spletl se jen o jeden mostní pilíř, ale udělal dobrý vtíp! Prostě Cvrk kaskadér!

*

*

*

Horolezectví v posledních letech prožívá velký nárůst v technice, materiálech, disciplínách a také módách. Stačí vzpomenout na lezeckou obuv. Od podivných laptí ke koženým okovaným botám a od nich k pohorám či dokonce trikunám. Od tenisek na lezečky, přes bačkory a kopačky. V materiálech Gore Tex a lepička, různé brzdy, nylonová lana, jümary, titanové ledabory atd.

Jedno jaro přinesli Turnováci do skaláku zajímavou módu. Lezení v dlouhých kabátech, jejichž šosy se táhly až pod kolena. Sháněly se mongomeráky a hubertusy. Lezec v dlouhém hábitu se na skále náramně vyjímal. Hned bylo k poznání, že dotyčný umí stoupat jako dým. K tomu patří-

la i Turnovská mluva. Bylo - li něco v pohodě říkalo se Savana. Protažením hlásek - odstupňoval dotyčný, jak moc to v pohodě je - Savanáá. Vše kolem pití piva bylo: Los kvasos dobros.

Talentovaný Myška se stal velkým vyznavačem a propagátorem nového hnutí. Jeho úzký, khaki montgomerák ho provázal při každé výpravě do skal. Bezvadně mu to lezlo, takže byl často vidět na nejtěžších cestách. Pokaždé když se dostal do obtížného terénu říkával: „Počkám chvilku, až tady zdomácním!“

Zvykl si a poté umělecky vystoupal. Při jednom výstupu na Taktovku, právě když dolézal na vrchol rajbasovým krokem, se mu podařilo přišlápnout si cíp frajerského pláště. Kdo to tam zná, potvrdí, že to není místo, kde by byl prostor na ruce v kapsách. V takové situaci se nedalo zdomácnět.

„Já pudu, pudu, já pudu!“ vykřikoval.

Jeho jistící spolulezec se honem zapřel, aby udržel pád. Myška balancoval a balancoval až se mu téměř zázrakem, podařilo dlouhý šos zpod nohy dostat. Seděl pak na vrcholku a dlouho rozjímal o životě. Bylo to naposledy co propagoval ve svém kabátě, nové směry.

Výborná a neškodná móda bylo lezení v bílém. Přinesla ji skupina práskačů. To byli chlapi, kteří nelezli cesty pod klasifikaci sedm. Lezec na skále doslova zářil, obzvláště se vyjímal na velkých kolmých zdech. Jenom nesměl do spár či kominů.

Většina oddílových lezců se nehlásila k práskačům, ale naopak k PLK. To byli přátelé lehkých klasifikací. Samozřejmě, že to byla nadsázka. Práskům se zaručeně nevyhýbali.

Každou novou techniku či materiál bylo nutno vyzkoušet

a zažít. V různých tištěných článcích se tehdy objevilo varování, že lezení v hrudním úvazku je nebezpečné. Pokud do něj někdo spadne, může do pár minut bez výstrahy omdlít. Což může mít fatální následek. V HIO proběhla instruktáž. Všichni museli mít sedák, nebo se naučit, jak se zachovat po pádu. Jumary tu nikdo neměl. Teprve před nedávnem se začaly, jako novinka objevovat na pultech obchodů v zahraničí. Tady musela přijít záchrana, poctivým Prusíkovým uzlem.

Franci pochopil, že je nutné postup dobře znát a umět. Bedlivě vyhledával co kde, někdo řekl nebo napsal. Rozhodl se, že si techniku vyzkouší. Musí to být naprosto věrohodná záchrana, stejná jako ve skutečnosti. Dobře si promyslel jak situaci po pádu navodit. Ve stodole připevnil lano na trám. Stoupl si na židli, navázal se do hrudního úvazku a připravil si do ruky tenké smyčky na založení prusíku. Stál tam jako novodobý gladiátor. Potom pod sebou hrdině podkopl oporu. V okamžiku kdy se zhoupl, vypadly mu z ruky všechny pomůcky. Připravil se o způsob jak se z překerní situace dostat.

„Sakra, já se tu uvisím k smrti, jen pár centimetrů nad zemí!“ zašeptal.

Dobře věděl, že už po třech minutách se krevní oběh a dýchání pozastaví natolik, že může omdlít. Při pokusech bylo v instruktážních filmech vidět, že pokusná osoba se cítí dobře a v příštím okamžiku, bez varování, přestala reagovat. Je jediná cesta, musí přivolat rodiče. Věděl, že je možné, že ho v domě nemusí nikdo slyšet.

„Mámo, táto, pomóóóoc,“ řval jak nejsilněji uměl.

Vteřiny ubíhaly. Nikde neslyšel žádnou odezvu.

„Mámo, táto, pomóóóoc, pomóóóoc!“

Otec sekal za stodolou trávu. Dělal kosou dlouhé švilhy a

poslouchal jak rytmicky to zní. Ššvíh a ššvíh. Najednou se mu zdálo, že do zvuku sečení, proniká nějaký cizí zvuk. Přerušil práci aby zjistil co se děje.

Pomóóóó, pomóóóó!

„Bože, synovi se něco stalo!“ Rozběhl se divoce ke sto. dole. Rozrazil vrata a spatřil v šeru visící postavu. Ten puberták snad chce udělat sebevraždu?!

Ššvíh! Přesekl lano. Dnes to byl poslední záběr co ta kosa udělala.

Franci dopadl na nohy a povídá: „Ale táto, to byl Mammut!“

„Jakej mamut, co to meleš ty blázne?“

„Mammut, lano za šest a půl tácu,“ řekl nešťastný Franci.

„Ty pitomče, měl jsem tě nechat viset!“

*

*

*

Gasto byl dobrý a uvážlivý horolezec i skvělý kamarád. Nikdy nechyběl při lezení ani v hostinci. Pojetí života mu narušila těžká rána, při tragickém úmrtí bratra - horolezce. Uměl si na všechny životní situace vytvořit vlastní názor. Ten byl pokaždé založen na zemité logice, kterou znal jen on.

Jednou řekl kamarádům: „Nejlepší ženská je den stará!“

„Co to žvaníš?“ podivili se.

„Myslím den po vysprechování. To je potom cítit zdravou samičinou,“ zasmál se a významně mlasknul. Zdálo by se, že promluvil seladon, který se za ženami a lezením bez ustání honí. To je mýlka. Pokud se měl rozhodnout mezi kamarády při lezení ve skalách a jinými u piva, zvítězila vždy druhá možnost. Můžeme hádat co by vyhrálo, kdyby musel volit mezi ženami a pivem.

Gasto rád vyprávěl: „Jsou milé, hezké a příjemné, ale jedi-
ně, kdyby se po chvíli radostí proměnily v plné pŕlity!“
Jeho manželce vrtalo hlavou co s Gastou je, že se jí nevě-
nuje jako dříve. Svěřila se kamarádkám: „Nemá on nako-
nec nějakou ženskou?“

Ostřílené přítelkyně měly radu ihned. „Musíš v něm vzbudit žárlivost, na to se chytí každé mužskej.“

„To mi řekněte jak? Když se budu na nějakýho chlapa je-
nom dívat a von na mně, dá mu Gasto jednu přes držku
a mně vrazí druhou.“

„To musíš udělat chytře. Kup nějaké trenýrky, hodně ná-
padné, aby si hned všimnul, že nejsou jeho, dej mu je do
postele a uvidíš jak bude žárlit, až je najde,“ radily horlivě
lstivé našeptávačky. „Poznáš jak ženská chytrost vyhraje
nad mužskou zbedněností. To ho srovná!“

Marena se vrátila domů plná optimismu. Rozhodla se, že
radu kamarádek uposlechne. Zakoupila zářivě žluté trenýr-
ky. Když je uviděla, byla si jistá, že nápadně křiklavá
barva okamžitě zabere. Uplynul týden a dámy se tázaly,
jak s jejich radou pořídila.

„Koupila jsem trenky, svítily jak slunce. Nikdy takové ne-
měl! Dala jsem mu je večer do postele pod polštář,“ vyprávě-
la Marena.

„No a co říkal, když je našel?“ vyhrkly dychtivě přítel-
kyně.

„Neříkal nic, natáhl si je na sebe a odešel do práce!“

*

*

*

Jednu zimu Gasto tvrdil, že musí trénovat běh na lyžích.
Místo toho pokaždé strávil celý víkend v hostinci blízko
u pípy. Doma vyprávěl jak pilně běhá. Často se vrátil

údaj- ně z Jizerských hor tak unavený, že se svalil do postele, aniž by promluvil s manželkou. Po čase jí to bylo divné. Pokaždé se vyptávala, kde manžel byl, kdo byl s ním a kolik kilometrů uběhl. Gasto nadšeně vyprávěl jak sportuje a vychvaloval svoje lyžařské schopnosti. Jeho žena však poznala, že jeho oděvy jsou cítit, více hospodou než potem. Gasto dokonce znásobil svoji chuť sportovat a odjížděl do zasněžených hor, každý víkend. Manželka to přehlížela, ale její podezření, že nechodí do hor, ale s kamarády na pivo, se samozřejmě stupňovalo. Přemýšlela jak si všechno ověřit. V hlavě se jí nakonec zrodil jednoduchý, ale geniální nápad. Vzala drobnou minci a vložila ji mezi lyže. Ty byly sepnuty k sobě pružnou gumou a mince v nich držela, ale nebyla vidět. V neděli se Gasto vrátil domů a pustil se s vervou do večere. Vyprávěl manželce, jak strávil víkend.

„Každý den jsme urazili čtyřicet kilometrů!“ bážil nadšeně.
„Hm, hm a kdepak jste běhali?“ otázala se podezřívavým tónem.

Gasto cosi věřil. Napadlo ho, že musí přitvrdit, aby své vyprávění učinil věrohodnější.

„Běhali jsme po hřebenech Krkonoš. Od chaty k chatě. Vanul tam velký vítr. Úplně nás srážel na zem. Všichni upadli, dokonce i Kika.“

„To je zvláštní, mám dojem, že jsem ho viděla ve městě?“

„Vlastně..., teď si vzpomínám, že jsem se spletl, byl s námi Oťas,“ zachraňoval Gasto situaci.

„Ten teda neupadl, že?“

„Každej se vyválel jen já ne!“

Manželce došla trpělivost. Měla už plnou hlavu žvástů, které musela poslouchat.

„Tak když jsi tak dobrej a silnej, dokázal by jsi od sebe dát

špičky sepnutých lyží?“

„Pche, jak nic,“ nachytil se na lest. Popadl lyže a roztáhl je od sebe.

„Nevidíš tam něco?“ otázala se ironickým tónem.

„To je divný, je tam desetihalčr,“ blekotal Gasto, který začínal tušit, že se věci vyvíjejí neblaze.

Marena se zamračila jako bohyně pomsty. Sežehla manžela pohrdavým úšklebkem. Nechala proplout významné ticho, jaké se objeví před velkou bouří. Promluvila až za notnou dobu.

„Tak se na te desetník dobře podívej, ty Andrsene, dala jsem ho tam v pátek, když jsi odjížděl!“

*

*

*

Suché skály jsou z velmi pevného a oddolného pískovce. Mají příhodnou výšku a jsou dostatečně členité. Slouží horolezcům jako náhradní terén. Zvláště když je lezení na měkém pískovci ve Skaláku z důvodu deště zakázáno.

Každá skalní oblast mívá svého správce, který se stará o dodržování pravidel, pořádek, opravy a výměnu kruhů a podobně. Dlouholetým správcem Sušek býval Mocan.

V jeho případě padla volba na správného člověka. Nezas-tavitelný bourák a skvělý lezec, člen vrcholové komise, zde udělal několik nových cest a dokonale skály znal. Proto se o ně i dobře staral.

V té době tam často působil velmi talentovaný a obratný mladý horolezec I. B. Ten nasekal na Suškách a na Pan-teonu celou řadu mistrovských prvovýstupů. Neměl však v té době vyvinutý cit pro umístění kruhů. Tady narazila kosa na kámen. Mocan mu pokaždé vytloukl ten o kterém věděl, že je nadbytečný nebo znehodnocuje cestu. Časem

jich takto nashbíral asi šestnáct. Oba muži na sebe pochopitelně nevražili. Někdy pořádně přes míru. Válečná atmosféra jim vydržela dost dlouho. Až do doby kdy Mocan potřeboval vyměnit zastaralé a vadné kruhy na některých těžkých cestách. Nechtělo se mu do toho. Čekala by ho zdoluhavá práce na extrémních místech. Proto ho napadlo úsporné řešení. „Když mi ty kruhy vyměníš tak ti vrátím všechny co jsem vybuchal.“ navrhl svému soupeři.

„Kecáš!“ překvapil se I.B.

„Říkám pravdu, dostaneš je zpátky!“

I.B. tomu příliš nevěřil, ale udělal jak mu bylo navrženo.

Mocan však své slovo dodržel a celou vytlučenou hromadu železa navrátil. V Suškách opět zavládl mír.

*

*

*

Malá skupina Turnovských lezců se utábořila pod kolmými stěnami Suchých skal. Byla s nimi jen jedna žena - Halina. Hezká štíhlá dívka vylezla celou řadu těžkých cest. Lezeckými schopnostmi a inteligencí převyšovala mnohého muže.

Byl jarní den. Ohlašoval se sluncem a trylkováním ptáků. Vlahý vzduch přímo vyzýval ke stoupání.

Ladí, mladší bratr Sochy, skvělý lezec, známý svými unikátními prvovýstupy ve Skaláku, se chystal nahoru. Měl jako vždy, vyhlédnutou jednu z nejtěžších cest. Rovnal si smyčky a karabiny. Jak bylo jeho zvykem měl u toho legrační prupovídky.

„Musím si sebou vzít poslední záchranu.“ Láhev piva si při tom dal do kapsy. „Malý horolezec nám chutná,“ doplnil mazlivě oblíbený srandista.

Kdo ho slyšel, pochvalně zamručel. Každý věděl o co jed-

ná. Použil přesmyčku. Místní výrobek pivovaru Malý Rohozec byl oblíben.

„Na vršku si dáme loka,“ ozývalo se.

Většina dvojice mezitím nastoupila do stěn. Odevšad se ozývalo cinkání karabin a volání lezců. Začal obvyklý stoupačí den.

„Sakra do přec, to je průser!“

Hlasitý výkřik přerušil všeobecné snažení. Ladi vyřvával naplno. Při jednom kroku v obtížném místě mu vypadla láhev z kapsy. Měl velmi dobré reakce. Podařilo se mu, přimačknout ji ke skále.

„Co se stalo?“ ozývalo se lesem.

„Vypadla mu flaška s pivem! Drží ji kolenem,“ odpovídali ti co nehodu zahlédli.

Ladi stál v složité pozici na jedné noze a druhou přidržoval svůj poklad. „Vole vydrž!“ vykřiklo několik mužů.

Celou skálou vypukl ruch, jak v mraveništi. Jedna dvojice se pokoušela shodit z vrchu lano. Další nastoupili poblíž do lehčího terénu a snažili se k Ladimu dostat. Z boku rychle traverzoval nadupaný Salám. Skupinka těch, kteří ještě k lezení nenastoupili se shromaždila dole. Dávali rady a vymýšleli postupy záchrany. Pohled na lezce, jim však nedával mnoho nadějí. Ladimu docházely síly a začal se lehce třást. Visel na konečcích prstů moc dlouho. Jeho úžasná snaha byla ohrožena. Neměl založeno jištění a ohrožoval tak i sám sebe.

„Zkus tu láhev trochu posunout nahoru, je tam kapsa“ nabádal Kika, který byl velkým milovníkem a znalcem piva. Takovou škodu by těžce nesl.

Ladi se zachoval jak mu bylo navržnuto. Rušná chvíle se uklidnila. Čekal až se ostatní dostanou blíž. Kika s uspokojením pozoroval záchranu. Najednou zaslechl zvláštní

crčivý zvuk. Ohlédl se a spatřil Halinu. Krčila se na bobku dva metry vedle něj a stejně jako hoši před ní, soustředěně sledovala hemžení. Využila situaci. Přičapla k zemi a čůrala do jehličí. Bezprostřední jako vždycky. Gestem ruky naznačila, dívej se kam máš!

Salám dotraverzoval a zachránil drahocnou lahev. Hrdla všech zúčastněných mu provolala díky. Několik náhodných turistů zatleskalo.

„Hergot, myslel jsem, že z toho budu mít vyrážku!“ pronesl Kika. Nikomu dodnes neřekl co ho více rozhodilo. Zda ohrožené pivo, nebo přímočará dívka.

*

*

*

Kolébku pískovcového lezení je Německé Sasko. Tady se před léty objevili první průkopníci, kteří začali vylézat na neobjevené vrcholy. Když se občas objevili u nás, začali se osmělovat i Češi. Brzy se vynořilo několik pionýrů, kteří se dokázali Sasíkům vyrovnat. Od konce padesátých let, působili zcela běžně, Čeští lezci v Saských lokalitách. Dávno tu neplatili za outsajdery.

Herkulovy sloupy v Bilatalu mají celou řadu vysokých štíhlých věží, které jsou neuvěřitelně malebné. Stejně jako údolí kolem. Nejenom obdivovat krásy přírody, ale hlavně lézt se na toto místo jezdí.

Ladi a Salám se rozhodli, že v Herkulkách něco vystoupají. Průvodce v češtině ještě nevyšel. Pokud se chtěli někam dostat, museli to udělat způsobem v tom čase zcela běžným.

„Vidíš ty kruhy?“ ukázal Ladi na jeden obrovitý sloup.

„Pěkná stěna,“ konstatoval Salám.

„Jsou tam jak hrášky, všechny v jedné řadě nad sebou.“

„Ten převis pod vrcholem je kouzelný.“

„Jak vidím kruh tak lezu,“ rozhodl se Ladi.

„Jo, vezmem to na střídačku!“

Nahrnuli se do zdi jako dva bouráci. Moc je nepřekvapilo, že to není snadné. Do Saska se nejezdilo za kvaky. Socha s Pytlíkem pod skálou sledovali jak si hoši vedou. Nebyli sami. Objevil se hlouček německých horolezců. Bez rozpaků se posadili a čučeli.

„Tak se mi zdá, že se kluci pustili do nějakého místního špeku,“ pravil Socha.

„Je to jasný, oni by se Sasíci jen tak nepřihrnuli,“ dodal Pytlík, předseda horo oddílu Turnov a bývalý spolulezec Pavouka. Vylezl s ním řadu prvovýstupů v Tatrách.

Jako na potvrzení jejich tušení se objevila další německá skupinka. Jak čas přibýval, přicházeli jednotlivci. Dokonce se počaly se tvořit hloučky osob. Jedna dvojice zanechala lezení a přišla se posadit s lany a smyčkami na sobě. Pod vysokou věží znenadání sedělo na dvacet lidí. Vzrušeně ukazovali na hochy a šeptali si tajemně. Socha s Pytlíkem nastražili uši. Lapali jednotlivá německá slůvka, která znali.

„Je to nějakej meisterweg od místních hvězd,“ řekl Pytlík.

„Prej první přelez,“ povídá Socha.

Lezci mezitím dorazili k poslednímu kruhu pod převisem. Zdolat závěrečnou délku se vydal Ladi. Vytancoval pár kroků a zastavil se pod třícím nosem. Minuty začaly ubíhat. Dole zavládlo vzrušení. Kdosi se hlasitě zasmál.

„Voni se chechtají, že Češi na německý prásky nemaj,“ zašeptal Pytlík.

Ladi se zavěsil na ruce. Pozdržel se na místě a studoval skálu nad sebou. Hrbolovitý nos byl dost protažený. Vyčínal skoro dva metry. Podíval se na zem a překvapil se, kde se vzal ten dav. Pochopil, že se tady čeká na senza-

ci.

Na palouku pod skálou šeptání a pochechtávání vrcholilo. Němečtí horolezci se navzájem ubezpečovali, že ti Češi převís nevylezou.

Ladi se zvolna rozjel a několika kroky, plynule a s elegancí vyběhl na konec nosu. Zase zastavil a ohlédl se na hromadu lidí dole. Pak se pousmál a zavěsil se rukama na špičci hrozivého zobáku. Nohy mu visely volně dolů a lehce se houpaly. Udělal plynule několik shybů, vykopl nohu nad sebe, pozdvihl se a vzápětí zmizel. Za hranou se objevila jen jeho ruka. Udělala pá pá.

Zvědavci ohromeně vydechli. Potom se začali zklamaně rozházet.

„Nádhernej pohled, jak Helmutům sklaplo!“ pošeptal Socha předsedovi.

*

*

*

Společné zájezdy do Tater se uskutečňovaly vícekrát do roka. Cesta byla pokaždé dobrodružná a plná zážitků. Jezdilo se vlakem. Pouze někdy se podařilo zajistit nákladní auto. Socialistické ČSD vypravovalo z Prahy rychlík. Jezdil napříč republikou až do Košic. Nikdy se nestalo, že by byl poloprázdný. Naopak, už v okamžiku výjezdu býval beznadějně plný. Romští pasažéři obvykle tvořili převážnou většinu cestujících. Aby se ušetřil čas, jezdilo se zásadně na noc. V narvaném vlaku hoši většinou seděli na kletrech v chodbičce, protože každé kupé bylo beznadějně plné. Na zastávkách se přes ně valili cestující. Jednou ven a podruhé dovnitř. Svá zavazadla složitě protahovali kolem nich. Romové byli všude a tlačence zdařile utužovali. Zásadně nevydrželi na jednom místě. Nepřetržitě putovali celým vlakem z jednoho konce na druhý. Občas

něco nenápadně štípli.

Jednou se zájezd opravdu vydařil. Sochovi se podařilo zajistit kupé pro osm lidí. Znamenalo to luxus. Byla možnost vyspat se. Hoši vytáhli lana. Ukotvili je na policích pro zavazadla. Vytvořili síť ve které se pohodlně mohli vyspat tři muži. Pod nimi se uvolnilo místo ostatním. Guzi okamžitě vylezl nahoru. Bylo tam teplo. Svlékl se do trenýrek a ihned usnul. Parta hochů pod ním, otevřela lahváče a začala se bavit. Nikdo nezaznamenal, že o stanici dále, vstoupila dovnitř mladičká průvodčí.

Mávla rukou a vysokým hlasem si zjedнала pozornost: „Jízdenky prosím!“

Všichni splnili její požadavek a kartičku ukázali. Dívka ji pokaždé prohlédla. Vzápětí ji procvakla kleštěmi. Na ty zoufalé cestovní podmínky byla nemístně svědomitá.

„Ještě ten pán nahoře,“ řekla.

Všichni se podívali vzhůru. Guzi spal na improvizovaném lůžku. Ležel na břiše. Nahé tělo se mu protlačilo lanovou sítí a všechny záhyby se vyvalily. Vypadal jako dobře ovázaná šunka na uzení. Pod obličejem měl srolovanou bundu. Poněkud ji poslintal. Obrovité červené trenýrky se mu svezly stranou. Cośi se protlačilo ven.

Jeho penis visel průvodčí u čela! Hoši zařvali smíchy. Hezoučká dívka však byla rutinérka, zocelená vlakem hrůzy. Musela v něm trávit každý pracovní den.

Ani nemrkla, jen ustoupila krůček zpět. „Vaši jízdenku pane!“

*

*

*

Přeplněný vlak, tak jako pokaždé, uháněl po kolejích ke svému cíli. Dovnitř vagónu se přenášel hluk kol a rytmické klepání na spojnicích. Kika s Ragym se nevešli do kupé.

Seděli na kletrech v chodbičce. Hráli svoji oblíbenou hru. Sázeli se při ní, kolikrát romští spoluobčané okolo nich projdou a hádali co hledají.

„Určitě chtějí něco šlohnout,“ konstatoval Kika.

Zasmušile při tom pozoroval pramínek moči, jež vytékal zpoza dveří záchodu a začínal ohrožovat jejich batohy.

„Už je to tady, budeme se stěhovat potřetí,“ poznamenal bez překvapení. Podobně se chovali také ostatní lidé ve vlaku, přivyklí na kulturu socialistického cestování.

Oba hoši rezignovaně povstali a přemístili kletry kousek dál. Potom se museli vztyčit znovu, protože se na zastávce vmáčklo dovnitř, několik dalších nešťastníků. Zanedlouho skupinka Romů, pošesté procházela kolem. Konečnou stanicí mají daleko, projdou tady ještě, nejméně dvacetkrát. Kdo je v chodbě, bude se muset pokaždé zvednout.

Po celonočním hřadování na zavazadlech se v cílové stanici nevystupuje lehko. Podlomenou psychiku, následuje ošklivě rozlámané tělo.

Cestou na Popradské pleso Socha vyprávěl, že pokaždé, když tady jde lézt, najde někde ležet mrtvého Dederóna.

„Posledně jsme nastupovali pod Stredohrotem. Koukám, že je tam něco bílýho, tak se jdu podívat a ona to německá přilba. Ještě v ní byl mozek! Helmut ležel opodál.“

Opravdu to nebylo tak neobvyklé. Východní Němci hory neměli. Za bolševika nemohli nikam jezdit. Chyběly jim zkušenosti, ale o to více chodili po horách. Horolezci je často potkávali na nejnemožnějších místech. Bez vybavení, jídla a potřeb, často jen se sandály na nohách.

Kika Sochovu zkušenost potvrdil: „Celý víkend jsme lezli a chodili s Ragym po Tatrách a nikde žádný mrtvý Němec, už si říkáme, že to bude poprvé, ale před obchodem v Popradu nakonec jeden ležel. Klepla ho pepka při nakupová-

ní.“

„Asi z toho úžasného výběru,“ poznamenal kdosi.

Socha zakontroval jinou příhodou: „Nedávno tady nahoře nad Popradským sestupoval jeden Slovák, horský vůdce, pervá klasa. Zakopl a povídá: Do paroma, eště sa tu zabijem. Načež spadl a zabil se. Starej Kujan prý doma poznamenal: To se mi líbí. Jak řekl, tak udělal!“

„Půjdeme se podívat na Rysy?“ otázal se jeden z mladých mužů, který by rád viděl známý turistický cíl.

„Ty si chceš bouchnout vid,“ řehťá se Socha.

„Nerozumím ti, nejsem v obraze.“

„To neznáš?“ podivují se starší účastníci.

Většina mladíků kroutí hlavami. Netuší o čem je řeč.

„Prý tam vyšel Lenin, tak mu tam komouši pořídili pamětní mosaznou plaketu. Kdo přijde, popadne kladivo, nebo kámen a bouchne si. Desku musejí, každý rok vyměňovat!“ vysvětluje radostně skupinka zkušenějších.

Když se vyprávějí takové historky tak cesta dobře ubíhá. Nebyly stížnosti na těžký kletr. Mlad'oshi nezlobili, nezakopli a nikam nespadli. Nikdo nemusel být ošetřován.

*

*

*

Po ubytování na Popradské chatě se mužstvo, bez zdržování, vydalo pod skalní štíty. Byl pohodový den. Takový se musí využít. Firm dobře držel. Každý mohl kráčet jak na vycházce. Pouze Ragy dělal potíže, díky své hmotnosti. Každý pátý krok se propadl do dvojvaječného sněhu /až po dvě vejce/. Znamená to nalehnout na cepín, nohy vytáhnout nahoru a postavit se. Kletr na zádech to jistí svojí vahou. Pokaždé udělal pouze několik kroku, aby se propadl opět. Po třetím propadnutí cítil jak mu pot zaplavuje oděv.

Záviděl lehoučkým hochům. Ti si kráčeli pohodovým krokem a stíhali při tom obdivovat krajinu.

Pod skalní stěnou bylo sněhu méně a byl pevnější. Rázem potíže zmizely. Socha si říkal, že konečně bude klid. Předčasnost takové úvahy se ihned projevila.

„Bacha kámen!“ zařval někdo.

Padající kameny se při lezení v horách vyskytují často. Když se odrazí od stěny dostanou leckdy závratnou rychlost. Malé bzučí jako vosa. Lahůdkou je slyšet dvacetikilový balvan roztočený jako vysokoobrátková cirkulárka. Svým zvukem konkuruje čmelákovi, ale je mnohem hlasitější. Některé kameny bzučí jako nadupaný motor závodního auta.

Existuje pouze jedna možnost, jak se na takovou situaci zachovat správně. Přitisknout se co nejvíce ke skále a chránit si hlavu.

Celá skupina jak jeden muž, bleskově skočila pod stěnu. Pouze nezkušený Salám se zastavil a otázal se: „Kde?“

Podíval se nahoru. Plesk! Kámen mu spadl rovnou na oko. Naštěstí to nebyl ten velký, který poplach způsobil. Byl to pouze odražený malý odštěpek.

„Bože, to je vůl,“ ulevil si Kika. Překvapeně sledoval postiženého, jak se mu bleskově objevuje v očním důlku zčervenání a otok.

„Dej si na to sníž!“ Socha vždy věděl, jak poradit. Když, ale viděl, že postižený váhá, vzal sněhovou hroudu a připlácl mu ji na bulvu.

Salám jen vyhekl, ale měl za to, že horolezec musí něco vydržet. Neodvážil se více ozvat. Mlčky držel lajnu. Trpělivě platil nováčkovskou daň.

Terén se začal zvedat. Na sněhovém povrchu se objevily zledovatělé pásy, které mohly být kluzké. Nejvhodnější čas na mačky.

„Hrome! Jak se to nasazuje?“ stěžoval si Salám.

„Sleduj!“ nařídil Socha.

Ostatní hoši byli zticha. Nechtěli být za voly. Nenápadně sledovali jak Socha předvádí indiánskému Oteklému oku, jak železa k noze připevnit.

Nahoře na hřebeni foukal vítr. Zmrzlé sněhové krupičky házel do tváří a podrážel nohy. Hladký svah byl strmý. Kousičky ledu po něm klouzaly dolů, rovnou do pekel.

„Musím se vymočit,“ řekl Guzi.

„Seš pitomej, proč jsi to tahal do kopce, měls' jít dřív,“ zasmál se mu někdo.

„Kuš vole,“ ohradil se.

Zastavil přímo nad plotnou a snažil se, nepočurat si kalhoty v silném větru. Znenadání se vzduch zatočil a mocný náraz se mu opřel o tělo. Chvilíčku tancoval foxtrot s paní rovnováhou.

Neúspěšně! Spadl na ledovou plotnu a okamžitě se rozjel. Ani trochu nevypadal dobře. Každým metrem nabíral na rychlosti. Svišť by se divil, co to tady sviští. Dole pod svahem, trčely z ledového pole kamenné balvany, velké jako autobus. Bylo jasné, že náraz do nich, při rychlosti jakou jeho tělo letí, může být fatální.

„Brzdí, brzdíí,“ řvali hoši. Čekali, že se otočí na břicho a začne zpomalovat pád svým cepínem.

„Brzdííí voléé,“ křičeli s pocitem marnosti.

Rada k ničemu. Pilot neřídil svůj let. Nereagoval, jen se závratnou rychlostí přibližoval ke kamenům. Socha se podíval na nedaleký cintorín. Z hřebenu byl dobře vidět. Pomyslel si, že tam zanedlouho přibude nový štítek se jménem. Mrtvého Němce jsme neviděli. Můžeme jen doufat, že ho nenahradí český výstředník, čurající nad propastí. Blázní, opilci a boží lidé mívají štěstí. Není jasné do

keré kategorie patří Guzi, ale je jasné, že štěstí měl. Zatračeně pořádné štěstí. Prolétl úzkým koridorem mezi balvany a doplachtíl na rovinku za nimi. Jeho tělo se zastavilo. Hoši s úlevou pozorovali jak se zvedl a něco zakřičel vzhůru k nim. Znova počal šlapat ke skupině. Dorazil skoro po hodině.

„Proč jsi nebrzdil?“ ptal se každý.

„Já myslel, že se zabiju a nechtěl jsem, aby mně našli s vytaženým šulínem, tak jsem si celou dobu zapínal poklopec!“

*

*

*

Neděle byla téměř pokaždé pokažená, návratem domů. Pokud se k tomu přidalo nevlídné počasí, špatný pocit se násobil. Nikdo se netěšil na celodenní trápení ve vlaku. Navíc s vidinou brzkého nástupu do pracovního procesu. Dnes bylo dopolední šlapání do civilizace prosvětleno. Hoši potkali starší Turnovské borece, kteří byli v Tatrách nezávisle na nich. Vítaná příležitost zhodnotit co se v horách zdařilo. Možná pochytit trochu lezecké moudrosti. Mnohem častěji se však stávalo, že se na ni zapomenulo. Mačinek měl sebou lyže a protřele si na nich počínal. Učitel tělocviku si zachovával hybnost i přes svá stavidla otevřená alkoholu. Cesta byla zledovatělá. Klouzalo to náramně. Tak dobře, že i na mírném svahu, prkna svištěla závratnou rychlostí. Bohužel na úkor ovladatelnosti. Jako předvěst jara byla některá místa, beze sněhu. Sluníčko je vytálo a vysušilo. Lyžař před každou zatáčkou, kam nebylo vidět, zastavil a čekal na signál, zda může bezpečně projet.

Guži se ujal pozice zvěda. Důležitě prohlédl cestu před

sebou. Poté zavolal zpátky. Bacha, drž se vlevo, zastav, nebo dobrý, můžeš! Mačinek posléze elegantně prosvištěl kolem. Na zádech měl naditý nástavbák, pořádně těžký, ale vůbec mu to nevadilo. Kdo se na něj podíval, musel mu závidět, jak to umí. Lyžař i zvěd spolupracovali v každé zákrutě sehraně.

Bohužel jen do určité chvíle. Za jedním klikatým záhybem se nalézala oáza jara. Žádný sníh, jen dokonale vysušená cesta, pokrytá kamením. Guzi už byl přesycen těmi bezchybnými lyžařskými průlety. Napadlo ho, že by mohl zařídit změnu. Ten nápad bude, zcela jistě, užasný fór, řekl si. „Je to bezvadný, müüüžeš,“ zavolal s nadšenou dikcí.

„Není tam led?“ ozval se sjezdař.

„Krááásnej sníííh!“ rozvíjel Guzi svoji hru.

Mačinek pochopil, že narazil na vítanou příležitost jak zvýšit svoji lyžařskou prestiž. Přidal na razanci. Zběsile pumpoval hůlkami. Vypadal jako ikona lyžařského supermana.

Ostatní hoši poznali, že je cesta nesjízdná, ale neřekli nic. Tak dobrá Kanada tu dlouho nebyla. Každý byl zvědav, jak se přeborník vypořádá s nástrahou.

Konečně se ozvaly zvuky lyží naražejících na led. Pilot Formule jedna se vyřítil ze zatáčky. Perfektně držel postoj. Plnou rychlostí narazil na kamenitou cestu. Vyskočil do výšky a prolétl deset metrů vzduchem. Neupadl, jen hlučně narazil na zem. Začal rychle skákat pětimetrovými skoky.

Klap, klap, klap, bušily prkna. Mačinek statečně oddaloval pád, ale měl rychlost větší než frekvenci skoků. Potom se stalo to, co se nevyhnutelně stát muselo. Minul cestu a skočil do sněhu za ní. Tělem prorazil vrstvu firnu a zaplul do závěje. Nástavbák zůstal nahoře a zcela ho zakryl.

Lyžař jakoby zmizel. Chvilku se nedělo nic. Pak se hromada pohnula. Objevila se kamená tvář cowboje z westernu. Takového co bez cavyků zastřelí padoucha a nemrkne okem. Jediným bleskurychlým pohybem učinil sérii úkonů. Vyskočil na nohy, odevakl lyže, shodil kletr a než dopadl na zem, vytáhl z poutka cepín. Zvedl ho nad hlavu a vyrazil na svého informátora. Po celou dobu nevydal ani hlásku.

Zato Guzi se ozval. „A sakra!“

Rozeběhl se jako splašená kráva. Kletr na zádech se mu házel ze strany na stranu. Kovboj zdvihl cepín nad hlavu. Přerušil své mlčení a zařval: „Doprostřed čela ti ho zabodnu!“ Nasadil do trysku a vyrazil za turem domácím.

Oba běžci zmizeli za terénní vlnou. Hloši posbírali rozházené věci a vydali se za nimi. Občas se jim podařilo závodníky v dále zahlédnout. Nikdo nevyhrával. Udržovali stále stejný odstup.

Jeden ze starých borců poznamenal: „Každý ví, že Guzi je nadaný horolezec, ale podívejte jak také umí běhat!“

*

*

*

Zájezdy do Tater na korbě nákladního auta patřily k pohodlnějšímu cestování. Čas od času se někomu podařilo využít zámosti a sehnat vozidlo i s řidičem. Kýžené pohodlí zajišťovaly basy piva, přebytek potravy a spací pytle. Většinou se jezdilo na noc. Panovala představa, že se zaleze do spacáku hned na prvním kilometru. Jakmile se objeví první horské štíty, tak se z nich boreci vyhrabou do růžova vyspalí. Naivní myšlenka! Místo zalehnutí, začaly okamžikem prvního zabručení motoru, evakat pivní uzávěry. Nastartoval velký mejdan, jakkoliv se co chvíli ozývalo: „Dám si poslední a půjdu spát.“

Stávalo se, že musela být udělána zastávka navíc, aby mohly být přikoupeny další lahve. Někdy zazněla i kytara. O to více přinášela chuť konzumovat. Vyskytli se moralisté, kteří se pokoušeli zavádět abstinenci. Zvláště když cestovali mladší členové oddílu. Pokaždé byli umlčeni, nebo po čase také podlehli vůni otevřených lahví.

Vzadu stačilo odhrnout plachtu a vznikl improvizovaný záchod. Každý si liboval, že se nemusí zastavovat. Jenom pokud necestoval Pytlík nebo Ragy. Tito dva pánové objevili, po mnoha pokusech, že prostinké vykonání malé potřeby, je pro ně složitá záležitost. Tak moc složitá, že to prostě za jízdy nejde! Několikrát se stali terčem ústrků, když našťvaný řidič odmítal zastavit pro takovou maličkost. Ignoroval zoufalé bušení na kabinu i obvyklou sprchu nadávek. Zastavil teprve, když byli postižení na konci sil. „Na to se můžu vybodnout, abych sebou vozil takový lemply,“ opepřil vynucené zdržení.

Podobné prohlášení se ozývalo co chvíli, neboť oba provinilci pili první ligu. Jeden mírnější řidič se pokusil vytvořit systém. „Aspoň si to vy pitomci sesynchronizujte,“ navrhoval uvážlivě.

Snažil se nevyvolat konfliktní atmosféru. Nevydrželo mu to dlouho. Když dorazil do Popradu, zapomenul veškerá předsevzetí, když spatřil, že na korbě přebývá jeden batoh. „Komu tohle patří?“ zvolal rozzlobeně.

Osazenstvo vyhrklo unizono: „To není tvoje?“

„Já vy volové nejsem horolezec, jenom vás vezu!“ Procedil muž přes sevřené rty, které se odmítaly rozevřít.

„To je Guziho,“ napadlo jednoho střízlivého hochy. Požíval antibiotika, takže se musel držet stranou.

„Já ho viděl naposledy, když močil přes sajtnu, asi tak patnáct kilometrů zpátky,“ ozval se další abstinující.

„Tak vám musel vypadnout!“ Řidičův zlostný hlas se zalomil obavami. Už se nezlobil. Dokonce pomáhal náklad naložit zpátky. Nebylo to patnáct kilometrů, ale třicet. Pokulhávající Guzi si to v poklidu, hasil pěšky do hor. „Sem si myslel, že jste na mě zapoměli! „Máte ještě pivo?“

*

*

*

Často se stává, že se do lezení pustí člověk, kterého by to nikdy nenapadlo. Začíná to tak, že je horolezci pozván k snadnému vylezení malé věžičky někde ve skaláku. Překoná prvotní obavy a zahoří. Vůbec nezáleží na věku, obratnosti a schopnostech. Nesportovec se naučí posilovat, zakoupí si vybavení a začne chodit s přáteli lézt. Nebo chodit do hospody. Zachutná mu pivo a rád bude poslouchat lezecké řeči. Nováček leckdy navodí průběh, který se později stává zdrojem historek k pobavení. Malý příklad: Pastýř se vypravil s hochy do Německa na Šramšteiny. Večer seděli v místní hospodě. Stalo se jim to, co se přihodilo pokaždé. Při pití piva po třetinkách se ztrácí přehled vypitého množství. Končívá to blábolem. V tom stavu nebyli vpuštěni na nocleh do chaty. Museli bivakovat pod skalou. Přes noc pořádně přimrzlo. Ragy šel za jitřního šera čurat. Krčil se u toho zimou. Podzimní ráno se hlásilo svým chladem. Spatřil Pastýře jak leží svlečený v otevřeném spacím pytlí. Chlupy na hrudi měl pokryté jinovatkou. Pomyslel si obdivně, jak je otužilý. Spáček se právě probudil. Vyvrátil doměňku o své otužilosti. Vyvalil bulvy a klepal zubama až to cvakalo.

„Mně ti byla celou noc strašná zima!“ stěžoval si. Tvář měl šedivou jako zombie. Dostalo se mu břitké odpovědi a zároveň vysvětlení odkud ona zima pochází: „Co kdyby jsi zazípnul svůj spacák!“

Pastýř patřil k lidem kteří zahořeli pouze krátce. Brzy poznal, že mu chybí jedna vlastnost pro lezení nezbytná. Při potížích se mu stávalo, že ztuhl. Navíc tak dobře, že nebyl schopen pohnout jedinou končetinou.

Ragy ho vzal na Sušky vylézt si Jižní traverz. Ideální terén pro nováčky. Je tam pasáž kde se jde na rukách, ale v parádních chytech. Stupy pro nohy jaksi chybí, ale stačí si je opřít o stěnu. Pastýř se dostal do poloviny a zastavil se.

„Musíš dál, je to jen pár kroků a postavíš se,“ volal Ragy. Marná snaha. Pastýř se nedokázal pohnout. Ignoroval veškeré rady. Visel a visel. Měl velkou sílu, trvalo mu více jak deset minut, než se konečně uvisel a spadl.

Podobně jako tento hoch, zahořel pro lezení Pokr. Ve věku na cestě k padesátce, vyrazil do hor. Zajímavý člověk, často i neoblíbený, ale kdo ho blíže poznal, začal ho vidět jinak. Skvělý kytarista, milovník Beatles a Lenona, uměl zaujmout celou hospodu. Má mimořádnou inteligenci a neví to o sobě. Naivně předpokládá, že je každý chytrý jako on. Klíčové pro jeho povahu bylo, vyrůstat v rodině bývalého úspěšného obchodníka, perzekuovaného komunisty. Coby školák si pro svůj původ prožil typické ústrky té doby. Doma ho čekávalo něco jiného, otec - živnostník, vládl rodině v duchu, má dáti - dal. Nejdůležitější je obchod, hlavní pravidlo výchovy.

Kamarádi v té době jezdili často do Ostrova u Děčína. Je tam hodně skal a nedaleko do německých terénů. Pokaždé se někdo obětoval a všechny odvezl svým autem. Příště byl řidič vystřídán jiným. Pokrovi se to zalíbilo. „Za týden vezmu své auto a odvezu vás,“ nabídl se.

„Dobrá, ale vyjíždíme už v pátek odpoledne!“ odpověděli hoši.

Návrh jim přišel vhod. Řidič si nemůže dát pivo, proto je

jeho místo neoblíbeno. Další výhodu má Pokrovo velké skříňové auto. Nabízí pohodlné cestování.

„Tak, já tedy pojedu v pátek,“ potvrdil Pokr.

Zaváhal při tom, protože nemohl svůj obchod nechat v sobotu zavřený. Bude muset zapojit do prodeje manželku, které se to určitě nebude líbit.

Po týdnu, přesně jak se domluvili a v dobrém čase, dorazili všichni do Ostrova. Pokr se tu stal králem večera. Rozjel své kytarové variace a bavil celý hostinec. V dalších dnech horolezci působili ve skalách. Podařilo se vylézt pár slušných cest. Snaživý Pokr získával ostruhy.

V neděli dopoledne seděla celá společnost na terase hostince. Vzduch byl provoněn ranním chladem, ale sluníčko začínalo měkce hřát. Skály nad údolím zářily. Den zasvěcený nečinosti a dlouhé cestě k domovu. Honit se někde po vrcholcích nelákalo. Ranní kávačka se zdála být o řád chutnější, než večerní. Líné povalování a vychutnávání kofeinového nápoje se stalo ideálem. Nikomu se nechtělo mluvit a rušit kouzelnou siestu. Až bude vypita káva, někteří si objednájí pivo.

„Tak jsem to spočítal,“ ozval se Pokr.

Nikdo se nepohnul. Bylo to vnímáno jako necitlivý vpád do pohody. Nenastávala žádná reakce. Teď se má mlčet, odpočívat a nedělat nic. Jediný Sindel přestal obdivovat vyhlídku. Zaměřil svůj pohled na rušitele. „Tak copak jsi spočítal,“ pravil s nadhledem. Tón jeho hlasu byl podobný shovívavému tatínkovi, jehož synek se dopustil nepřístojnosti. Pokr však naprosto nechápal jakékoli nuance.

„Máme to stořícet kilometrů, zpátky to bude dalších stořícet, to máme dvěšestšedesát. Deset korun za kilometr, dostanu dvatisícešestset!“ břitce vypočítal. Tatínek by byl na synka hrdý.

Hoši vytřeštili oči. Podmanivé nedělní ráno zmizelo, jak

pěna na kafičku.

„Sakra Pokr, neotravuj, my jezdíme jen za to, co dáme na benzin!“ zchladil obchodníka Sindel.

*

*

*

Při nedělní vycházce našly Pokrovy dcerky malého zajíčka. Zdál se být opuštěný a obětavý otec se nechal uprosit k adopci. Doma nastudoval něco z knih, promluvil s přáteli, aby se dozvěděl jak malého tvorečka zachránit. Byl tím ošetřováním tak zaujat, že mluvil jen o něm. Vyprávěl každému, koho potkal, jak zvířátko prospívá.

„On je takovej roztomilej, celej chlupatej a má malinkatá očička,“ sdělil nadšeně hochům.

„Ale, podívej?“ odpověděl někdo se skrývaným nezájmem.

„Rozdělili jsme si s manželkou čas, vstáváme k němu v noci, každé dvě hodiny a krmíme ho kapátkem,“ vyprávěl Pokr s nadšením.

„Kapátkem?“ opět se někdo podívil.

„Jo, dáváme mu kapátkem mlíčko,“ zalykal se starostlivostí.

„Tak ať se mu daří,“ popřáli hoši.

Uplynulo několik dní a zase začal vyprávět: „To mlíčko mu chutná a roste po něm!“

Za týden přidal: „Už se začíná pohybovat!“

Po dalším týdnu: „Už začíná běhat!“

Opět po pár dnech: „Je nádherně hnědej a umí skákat!“

Proběhl nějaký čas a hoši se uviděli s Pokrem na Valdštejně. Mluvilo se o všem možném, vzpomínalo se na vylezené cesty a na krásná děvčata. Večer se blížil a Kika si uvědomil, že něco není tak, jak má být.

„Dnes nemluvíš o králíčkově, není nemocnej?“ otázal se.